

за огнестрѣлна борба. Чакъ въ 9 часа заранѣта се започватъ стремителни турски атаки по всички пунктове на позицията. Обржчтъ все повече и повече се свива; но Опълченцитѣ, Брянцитѣ и Орловцитѣ не губятъ куражъ. Тѣ по старому отбиватъ енергично настѣпающия врагъ, макаръ че днесъ съ още по-голѣми жертви, отколкото вчера или завчера. Цѣли вериги борци напускатъ бойното поле и отиватъ въ прѣвѣрзочния пунктъ. Останалитѣ, обаче, продължаватъ боя съ удивителна смѣлость. Обсипвани съ адски огънь отъ фронта, фланговетѣ и тила, тѣ стоятъ на своитѣ позиции съ една стойкостъ, незаписана до тогава въ анализѣ на военната история. Шестъ атаки се отблъсватъ до пладнѣ и никой не отстъпва своето мѣсто.

По едно врѣме се чуватъ оглушителни викове: „Обградени сме отъ всѣкъдѣ, турцитѣ сж на шосето, пята за отстъплението ни е отрѣзанъ“. Тия викове като мълния се разнасятъ по всичкитѣ линии на позицията. Къмъ шосето дѣйствително се чува страшенъ екотъ отъ „Алахъ-Алахъ“, и нѣкакво смущение се забѣлѣзва между нашитѣ редове. Но по обикновеному, никой не се отчайва. Опълченцитѣ захващатъ пѣсенята „Шуми Марица“, запѣта отъ командира на 3 дружина и задружно се хвърлятъ на щикове срѣщу неприятеля съ Орловцитѣ и Брянцитѣ наедно. Страшната атака се отбива. Слѣдъ нея дохожда втора и трета, но и тѣ се отблъсватъ постремително и по-успѣшно. Огънятъ по линията, обаче, непрѣстава. Нашитѣ роти рѣдѣятъ всѣка минута. Контръ-атакитѣ вадятъ отъ редоветѣ имъ съ десетки отважни борци, които нѣма кой да замѣни. Наближава вечеръ. Уплашени отъ безуспѣшното движение, турцитѣ прѣдприематъ послѣдната си и може